

Na Tydzień Ziem Zachodnich

11. IV. 1948 — 18. IV. 1948

Czujnie patrzymy na Niemcy

Podsycany rewizjonizm w strefach zachodnich — Okupacyjne władze radzieckie dokonują wielkiego dzieła

„Tydzień Ziem Zachodnich“ daje nam co roku specjalną okazję do spojrzenia na Niemcy z szerszego nieco punktu widzenia do uświadomienia sobie istotnych elementów niemieckiego problemu. Problem ten posiada dla nas dwa fundamentalne aspekty. Jeden staty, uwarunkowany historycznie, geopolitycznie i psychologicznie i drugi zmienny, uzależniony od wielu czynników, mających swe źródło w aktualnej polityce.

Właściwości psychiki niemieckiej, widoczna w dziejach tysiąca lat zachłanna tendencja narodu niemieckiego do ekspansji na wschód, fakt takiego a nie innego położenia geograficznego Polski — oto założenia, z którymi trzeba się liczyć zawsze, bez względu na chwilową sytuację. — Okresowe wzmocnienie Niemiec czy osłabienie Polski, względnie odwrotnie, wielka polityka europejska, a właściwie — jak to ostatnio można już tylko ujmować — wielka polityka światowa, przemiany społeczne i gospodarcze zachodzące w obydwu sąsiadujących ze sobą krajach — oto elementy zmienne, które dają to jednej to drugiej stronie atuty do ręki, nie wpływając jednak a la longue, sadząc przynajmniej z dotychczasowego doświadczenia, na zasadnicze przebiegi i kształcenia ram toczącej się historycznej gry.

Nasza obecna lokata w tej grze jest bezspornie korzystniejsza, niż kiedykolwiek. Niemcy zostali pokonani, wróciły do nas na zachodzie ziemie utracone przed wielkimi, mamy potężnego sojusznika w Związku Radzieckim, reszta państw słowiańskich stoi również za nami, wzmocniony i wciąż wzmacniający się dzięki usilnej pracy potencjał gospodarczy czyni z nas wobec Niemiec coraz bardziej równorzędnego partnera, wreszcie przebudowana społeczna i polityczna Polska idzie po linii sprawiedliwości, tzn. — mówiąc inaczej — po linii rzeczywistego i trwałego zainteresowania szerokich mas dobrem i siłą kraju.

Gdybyśmy jeszcze mogli przyjąć, że słusze i dalekowszyczne uchwały poczdamskie będą realizowane przez wszystkie mocarstwa okupujące Niemcy, że te ostatnie na przeciąg przynajmniej

kilkudziesięciu lat nie będą w stanie wzmocnić się ponownie, a przez ten czas dzięki systematycznej denacyfikacji i reedukacji, dzięki przemianie struktury społecznej i gospodarczej oraz politycznej linii doznają daleko idącego i głęboko sięgającego przeobrażenia — można by żywić jak najlepsze nadzieje.

Istniałaby w tym wypadku nieotniona dotąd historyczna szansa nadania toczącej się od wieków polsko - niemieckiej grze innego kierunku, zamiany permanentnie wrogiego sąsiedztwa, pożądanego tyle energii kolejnych pokoleń polskich, na współzycie przynajmniej znośne.

Niestety jednak mimo wysiłków i jak najlepszej woli ze strony Związku Radzieckiego, zmierzającego do właściwego rozwiązania problemu niemieckiego, postępowanie mocarstw zachodnich sprawia, że pokonani niedawno agre-

sorzy czują się coraz pewniej, i coraz bardziej podnoszą głowę.

W strefach zachodnich, gdzie mieszka przeszło 1/3 narodu niemieckiego, wszelka przebudowa społeczno - polityczna czy przemiana psychiki została przez postępowanie Anglosasów zahamowana. Mało tego. Na naszych oczach odbywa się tam w zaskakującym tempie rozwój wsteczny, regresja do szowinizmu, rewizjonizmu, imperializmu, a nawet hitleryzmu. Zasadniczym atutem, który Niemcy na Zachodzie spodziewają się dostać w najbliższym czasie do ręki, to realizacja planu Marshalla z wszystkimi plynacymi z tego konsekwencjami. W swych coraz częstszych wypadach antypolskich nie są niczym krepawiam, sprytnie fałszując fakty przy każdej okazji podtykają Anglikom i Amerykanom pod nos, że ostateczną przyczyną niemieckich trudności gospodar-

czych jest utrata terenów wschodnich na rzecz Polski. Krzyczą i czują się znów ważni. Są zdecydowani sprzedać się korzystnie, by stanąć na nogach. Byle wejść do wielkiej polityki, zapewnić sobie udział w grze, choćby zrazu jako amerykańska kolonia.

W Niemczech wschodnich okupacyjne władze sowieckie dokonują olbrzymiego dzieła. Usunęły junkrów i monopolistów, szowinistów i hitlerowców, popierają demokratyczne partie, nie pozwalają

na antypolskie wystąpienia. Ale po pierwsze, te korzystne przemiany dotyczą niespełna 1/3 narodu niemieckiego, a po drugie, trudno jeszcze ocenić jaki procent objętych reformami Niemców przyjmuje je szczerze, a jaki nie.

Nie wiadomo ilu z tych Niemców, szereg lat karmionych narodowo-socjalistyczną ideologią, a przy tym przenikniętych tradycyjną skłonnością do militarystyki naprawdę przebudowało swój

światopogląd, naprawdę pragnie ustroju demokratycznego.

To co powiedzieliśmy, nie umniejsza oczywiście wartości na szachach wymienionych poprzednio. Ma tylko ukazać, że Niemcy jako całość mogą i chcą być nadal niebezpieczni, i że wtyka im się w ręce nowe atuty. Wielka tysiącletnia gra toczy się dalej, co do tego nie może być i nie powinno być żadnych wątpliwości.

Ergon Naganowski

II Ogólnopolski Kongres Chirurgów Chirurgia leczy choroby umysłowe

Kraków. W dniach 5—7 bm. odbył się w Krakowie Drugi Ogólnopolski Zjazd Chirurgów.

W pierwszym dniu obrad omawiano leczenie ran, tematy programowe wygłosili profesorowie Michejda (Gdańsk) oraz Skubiszewski (Lublin).

Drugi dzień kongresu poświęcono ważnemu zagadnieniu społecznemu, a to chirurgicznemu leczeniu gruźlicy płuc, którego głównym referentem był znany powszechnie prof. Dr. Bröss (Wrocław) i doc. Dr. Hornung (Kraków).

Prof. Bröss rozporządzający bardzo dużym doświadczeniem stwierdził, że problem ten omawiany zresztą po raz pierwszy na

Zjeździe Chirurgów Polskich jest jednym z najważniejszych zagadnień chirurgicznych doby obecnej. Prelegent stwierdził, jeżeli to zagadnienie stanowi jeden z tematów programowych Zjazdu, wypływa to z wymogów społecznych nakładających na polski świat lekarski obowiązek zorganizowania nowoczesnej walki z tą klęską społeczną, jaką jest gruźlica. Waka ta została już obecnie celowo zorganizowana dzięki intensywnemu poparciu najwyższych władz państwowych, mianowicie Ministerstwa Zdrowia.

Poruszane zagadnienia poparł prof. Bröss precyzyjnie i pięknie wykonanym filmem, przedstawiającym własną technikę operacyjną terakoplastyki wraz z aplikacją. Poziom referatu i interesujący film, spowodowały żywą dyskusję, w której chirurgów z innych terenów Polski jak i zagranicznymi zapoznawali uczestników ze swymi spostrzeżeniami i doświadczeniami odnośnie leczenia chirurgicznego gruźlicy płuc. Pokazami operacyjnymi w szpitalach i klinikach krakowskich zakończono pracowity dzień.

Trzeci dzień obrad poświęcono tematom dowolnym, wśród których wymienić należy referaty o leczeniu chirurgicznym schizofremii za pomocą leukotomii (operacji mózgu, oddzielenie płatów czołowych) które wygłosił przo-

dujący neurochirurg polski: Choróbki i Korzeniowski z Warszawy. Leczenie to za pomocą zabiegu operacyjnego poruszono po raz pierwszy w Polsce i tu jesteśmy świadkami intensywnie pracy i współzawodnictwa polskiego świata naukowego, z wynikami uczonych zagranicą.

Konferencja genewska potępia podżegaczy

GENEWA. (PAP). Pierwsza komisja konferencji w sprawie wolności prasy i informacji uchwaliła jednomyślnie rezolucję, potępiającą propagandę wojenną we wszelkich postaciach.

Meteor nad Kłodzkiem

Kłodzko (bro). W nocy z dn. 8—9 bm. mieszkańcy Kłodzka zaobserwowali dość niezwykłe o tej porze roku zjawisko: ok. godz. 21 olbrzymi, błękitnie świecący meteor, przeleciał nad miastem, znikając za szczytami Gór Orlich (Orlicze Hory — Czechosłowacja).

Meteor stał się widoczny na wysokości konstelacji „Koszarzy“ i nie zwykle silne błękitne światło mogło przyczynić niektórym bojaźliwym obywatelom niemało strachu. Musimy tu uspokoić naszych czytelników: zjawisko to choć na wiosnę rzadkie jest całkiem normalne i absolutnie nie wroży „końca świata“ jak to sobie niektórzy wyobrażali.

Waszyngton (PAP). Prezes Międzynarodowego Funduszu Monetarnego Camille Gutt podał do wiadomości, iż Austria jednogłośnie przyjęta została w poczet członków Funduszu.

Mieszkańcy Pragi budują szkołę w Warszawie

Praga (PAP). Rada Narodowa miasta Pragi postanowiła przeprawić w najbliższych dniach wśród mieszkańców stolicy zbierkę pieniędzy na cele budowy jednej ze szkół warszawskich. W akcji tej weźmie czynny udział czeska młodzież szkolna oraz instytucje społeczne.

XII Zjazd redaktorów „Czytelnika“

WARSZAWA. (API). W Warszawie zakończył obrady XII zjazd redaktorów naczelnych dzienników i czasopism „Czytelnika“. W pierwszym dniu obrad, które toczyły się w jednej z sal komisyjnych w gmachu Sejmu zebrani wysłuchali referatów prezesa Spółdzielni Wyd. Jerzego Borejszy, red. Edmunda Osmańczyka i red. Jana Wionczka, po czym nastąpiła dyskusja.

W drugim dniu zjazdu, redaktorów naczelnych przyjęli w Ministerstwie Rolnictwa min. Dąb-Kotł i wiceamin. Tkaczew. Następnie przedstawiciele prasy czytelnikowskiej zostali przyjęci przez podsekretarza stanu w Prezydium Rady Ministrów Bermana. Na obu konferencjach redaktorzy naczelni zadali szereg pytań na aktualne tematy, na które prelegenci udzielili wyczerpujących odpowiedzi.

W dalszym ciągu zjazdu wiceamin. Szyr poinformował redaktorów „Czytelnika“ o zagadnieniach gospodarki planowej na rok bieżący. Podsumowanie wyników obrad przez prezesa Borejszę zakończyło zjazd.

Nota brytyjska do rządu ZSRR Konferencja w sprawie Triestu

Londyn (PAP). Agencja Reutersa donosi, że rząd brytyjski wystosował do rządu radzieckiego notę z zaproszeniem do wzięcia udziału w rozmowach wstępnych na temat powrotu obszaru Triestu do Włoch, mających się odbyć w Paryżu w przyszłym miesiącu. Nota została doręczona ambasadorowi radzieckiemu w Londynie — Zarusinowi. Prosi ona Związek Ra-

kim godnymi zabezpieczenia są: las lipowy z domieszką dębu i grabu w b. majątku Barsk, pow. rawsko-mazowiecki oraz las mieszany różnowielkowy w maj. Nowej Wsi w pow. sieradzkim.

Specjalna komisja zajmuje się badaniem „Niebieskich Źródeł“, położonych na prawym brzegu rzeki Pilicy pod Tomaszowem Mazowieckim celem zabezpieczenia i ochrony znajdujących się tam pięknych zabytków przyrody.

Wreszcie projektowany jest rezerwat „Stawska Góra“ pod Chełmem w woj. lubelskim, zajmujący niewielki szczyt wapiennego wzgórka, o powierzchni około 0,5 ha, na którym odkryto nieliczne okazy roślinności godne ochrony.

CDU przeciwko planom gen. Robertsona Niewykorzystane szanse

Berlin (PAP). W związku z zapowiedzią generała Robertsona powołania do życia państwa zachodnio-niemieckiego kierownice koła Unii Chrześcijańsko-Demokratycznej oświadczają, że naród niemiecki zareagować może na plany generała Robertsona jedynie z żalem i niezadowoleniem.

Koła tej partii stwierdziły także że propozycja brytyjsko-amerykańskie nie mogą prowadzić do realizacji pokoju światowego, ale, że przeciwnie prowadzą do dalszego podziału świata i rozbięcia Niemiec.

Berlin (PAP). Głównym przedmiotem zainteresowania prasy berlińskiej są w dalszym ciągu ostatnie wystąpienia generała Robertsona i Claya zapowiadające utworzenie rządu Niemiec zachodnich. Liberalno-demokratyczny dziennik „Der Morgen“ pisze, że w ciągu ostatnich trzech lat istniało wiele szans na rozwiązanie problemu niemieckiego zgodnie z interesami całej Europy i z korzyścią dla narodu. Atoli — zdaniem dziennika — koła brytyjskie nie wykorzystały tych szans czyniąc z Niemiec przedmiot rozgrywek politycznej i kierując się wyłącznie własnymi interesami. Obecnie czyniąc z zachodnich Niemiec narzędzie swych krótkowzrocznych planów prowadzą w rezultacie do ostatecznego rozbięcia Niemiec na dwie części.

Zastrzeżenia Francji

Berlin (PAP). Jak podają w kołach dziennikarskich, anglo-amerykańskie plany utworzenia rządu Niemiec zachodnich napotyka na opór Francji obawiającej się całkowitego wyeliminowania jej wpływu na rządy przygotowywanej Trizonii.

Zwycięzcy wyścigu na kopalni „Wujek“

Katowice. — Przegląd wyników współzawodnictwa na kopalniach Katowickiego Zjednoczenia P. W. za miesiąc marzec wykazuje, że ilość biorących udział w współzawodnictwie w miesiącu tym wyniosła ogółem 4.477 osób. Z tej liczby największą ilość współzawodników przypada na kopalnię „Katowice“, gdzie do współzawodnictwa stanęło około 80 proc. załogi.

W wyniku, na czołowe miejsce wysunęli się dwaj górnicy kop. Wujek: rębacz **Gibiec Ryszard** i młodszy rębacz **Początek Wilhelm** obaj z normą wydajności 445, 2

proc., osiągniętą przy pracy na chodniku.

Dalsze miejsca zajęli: rębacz **Dresser Ryszard** i ładowacz **Maciejny Józef** z kop. Katowice każdy 341,7 proc. normy; rębacz **Mrzygód Roman** i **Bitner Roman** z kop. Mysłowice każdy 265 proc. normy; rębacz **Gaza Erwin** z kop. Kleofas — 235 proc. normy.

Normę ponad 200 proc. osiągnęli ponadto rębacz **Drzewiecki Wilhelm** z kop. Wujek (284 proc) i **Wach Rafał** z kop. Katowice (206,8 proc. na ścianie) i rębacz **Mendera Wilhelm** z kop. Mysłowice (255 procent).

Prawdziwe oblicze bydgoskiej „krwawej niedzieli“ Forster konferował z Goebbelsem na temat likwidacji więźniów Stutthofu

Gdańsk (PAP). Do sensacyjnego zwrotu doszło wczoraj rano w procesie Forstera po ujawnieniu rozmowy telefonicznej, przeprowadzonej przez oskarżonego z Goebbelsem i podsłuchanej przez telefonistkę polską. Treść tej rozmowy była zaprzeczeniem broniącej przez oskarżonego tezy, jakoby nie miał on prawa ingerencji w obozie koncentracyjnym w Stutthofie.

Przesłuchani świadkowie przed stawili prawdziwe oblicze „krwawej niedzieli w Bydgoszczy“, którą propaganda niemiecka wykorzystywała jako pretekst do prześladowań Polaków.

Świadek Alojzy Młodzikowski oświadczył, że w niedzielę, 3 września 1939 r. około godz. 10, na ulicach Bydgoszczy dały się słyszeć strzały. Okazało się, że to piąta kolumna niemiecka ostrzeliwała z mieszkań prywatnych żołnierzy polskich. Szybko uporano się z tą partyzantką i władze wojskowe dokonały szeregu aresztowań miejscowych Niemców, odbierając im broń palną.

W dwa dni później niemieckie wojska frontowe wtargnęły do miasta i w asyście miejscowych Niemców rozpoczęły masowe aresztowania Polaków. Zatrzymani między którymi znajdował się i świadek, byli oglądani przez miejscowych volksdeutsche, którzy

wskazali na około 700 Polaków, jako na winnych rzekomych „prześladowań“ ludności niemieckiej. Więźniów tych zaprowadzono do koszar. Dopiero po trzech dniach dano więźniom wodę. Zorganizowano to w ten sposób, że postawiono zbiornik z wodą, pod „opieką“ podoficera SS. Każdy więzień musiał podchodzić po wodę na kłęczkach, przy czym SS-man znęcał się nad nim, bijąc i kopiąc.

Świadek opisuje szczegółowo przebieg jednej z egzekucji. Asystujących przy rozstrzelaniu ojca dwóch synów zmuszono do wrzucenia ciężko rannego ojca do grobu. Żołnierzy polskich i obywateli narodowości żydowskiej po wyrzniętym znaczeniu się zabijali członkowie tzw. Selbstschutzu, spośród których wyróżniał się okrucieństwem kolega gimnazjalny świadka, volksdeutsch Widinger.

Oskarżony liży Polaków

Świadek Frankowski aresztowany został w Bydgoszczy pod zarzutem znęcania się nad Niemcami. W Szublinie oprowadzano świadka po mieście z przyklepionym na plecach napisem: „To jest wielki bandyta“. Gestapo wybiło mu zęby oraz przebiło podniebienie bagnetem. Po wielu kolejkach losu Frankowski dostał się do Stutthofu. W roku 1941 do Stutthofu przyjechał Forster, który odgrażał się „wszawym Polakom“ grożąc im transportowaniem bez koszuł podczas najcięższego mrozu. Forster podczas oględzin obozu zainteresował się uwięzioną tam grupą kilkunastu marynarzy radzieckich, którzy zostali następnie zamordowani.

Świadek opisuje wstrząsające warunki obozu stutthofskiego. Rozbestwieni SS-mani miażdżyli dla zabawy grupy więźniów czołgami, a ulubioną ich rozrywką było tożnienie po ziemi bezek, najeżonych wewnątrz gwoździemi, w których zanykano więźniów.

Następuje dramatyczna wymiana zdań między prokuratorem a Forsterem, który w dłuższym oświadczeniu opisuje sielankowe urządzenie obozu w Stutthofie. Ku

wielkiemu oburzeniu sali Forster wyjaśnia, że miał bardzo za złe doświadczeniu obozu w Stutthofie, że bez porozumienia się z nim... zniszczyło las, powiększając samowolnie rozmiary obozu. Do tego niesłychanego oświadczenia Forster dodaje raz jeszcze, że nie miał żadnego wpływu na stosunki panujące w obozie koncentracyjnym, przy czym utrzymuje, że ewakuację przed zwycięskim postępem Armii Czerwonej przeprowadzał tylko w odniesieniu do ludności cywilnej, a nie w stosunku do więźniów.

Rewelacyjny dokument

Wśród najwęższego napięcia publicznego na sali powstaje ze swego miejsca prokurator Siewierski, przedkładając Trybunałowi sensacyjny dokument, zadający kłam wykrętnym tłumaczeniom oskarżonego.

Jest to protokół przesłuchania Hildegardy Polakowej, która jako telefonistka na gdańskich stacjach międzynarodowej podsłuchiwała rozmowę telefoniczną Forstera z Goebbelsem.

W styczniu 1945 r. urząd gaulera gdańskiego zażądał błyskawicznego połączenia z naczelnym dowództwem niemieckich sił zbrojnych w Berlinie. Zgłosił się do aparatu minister propagandy dr Goebbels, podając swój stopień i

„Każe rozstrzelać buntowników“

Forster poinformował zarazem Goebbelsa, że statek ten zatonał w wyniku akcji sabotażowej i następnie zapytał się min. propagandy, jak postąpić ze Stutthofem. Goebbels po tym zapytaniu powtórzył dwukrotnie jak gdyby w zamyśleniu słowo „Stutthof“. Wtedy Forster wyjaśnił, że jest to obóz koncentracyjny pod Gdańskiem. Goebbels zastanawiał się dłuższą chwilę, po czym odpowiedział tylko: „Niech pan decyduje“. Równocześnie zapytał Forstera, czy nie grozi powstanie więźniów w obozie w związku ze zbliżaniem się frontu. Forster uspokoił go wtedy, że każe rozstrzelać buntowników i będzie ewakuował oboz.

W innej rozmowie, podsłuchanej przez tę samą telefonistkę, kreisleiter z Elbląga donosił urzędowi gaulera w Gdańsku, że generał Schoerner odmówił użycia w walce formacji tzw. „Volkssturmu“, oświadczając, że w wypadku przychycenia tych nieumundurowanych ludzi wojska radzieckie miałyby pełne prawo do ich rozstrzelania.

Kreisleiterowi z Elbląga oświadczone wówczas z Gdańska dostownie, mając na myśli generała Schoenera: „Zastrzelcie tę świnię przy pierwszym spotkaniu. My tu jesteśmy po to, aby rozkazywać.“

Dokumenty te wprowadzają w osłupienie Forstera, który musi przyznać, że istotnie rozmawiał z Goebbelsem na ten temat. Wobec nieblatę autentyczności dokumentu, Forster traci dotychczasową pewność siebie i nie usiłuje podważyć zawartych w nim faktów.

Świadek Józefa Mikołajewskiego, b. referentka wydziału statystycznego Zarządu Miejskiego w Bydgoszczy stwierdza, że według zestawionych przez nią spisów ludności, w dniu 1 września 1939 r. na ogólną sumę 143.000 mieszkańców Bydgoszczy, przypadało 131.000 Polaków.

Spis ludności w Bydgoszczy

Po wkroczeniu okupanta, w październiku 1939 r. zgłosił się do wy-

nazwisko. W odpowiedzi zameldował się z Gdańska Albert Forster, który poinformował Goebbelsa o zatonięciu w porcie gdańskim statku „Wilhelm Gustloff“, na którego pokładzie miano ewakuować dostojników partyjnych Gdańska i ich rodziny.

działu statystycznego jakiś wyższy oficer niemiecki i zażądał wydania mu spisów ludności. Po obejrzeniu spisów, Niemiec wpadł we wściekłość i uczynił zarzut naczelnikowi biura statystycznego, że spisy te są sfałszowane, ponieważ on spodziewał się, iż Niemców jest w Bydgoszczy znacznie więcej. Naczelnik zarzut ten odparł argumentem, iż nigdy nawet prasa niemiecka, wychodząca w Bydgoszczy, danych statystycznych nie kwestionowała. Ponadto naczelnik biura przedstawił na żądanie Niemca wszelkie dokumenty, stwierdzające niezbiecie, iż dane cyfrowe są prawdziwe.

W grudniu 1940 r. zarządzone nowy spis ludności, który wykazał, iż w Bydgoszczy nadal zamieszkuje 81 proc. Polaków.

W dalszym ciągu rozprawy trybunał powołał świadka, ks. Stanisława Lege, który przedstawił prześladowania Kościoła katolickiego przez partię hitlerowską na terenie Gdańska.

Po wybuchu wojny wszelkie dobra kościelne zostały skonfiskowane, zabrano nawet sprzęty liturgiczne, biblioteki kościelne uległy zniszczeniu, aresztowano 9 polskich księży, z której to liczby 8 zginęło w obozach koncentracyjnych. Księża, osadzeni w Stutthofie, byli przedmiotem szczególnych udrę-

Komunikat radzieckiej komisji śledczej o katastrofie nad lotniskiem berlińskim

Moskwa (PAP). Agencja TASS podała komunikat radzieckiej komisji śledczej, prowadzącej dochodzenie, celem ustalenia przyczyn zderzenia się samolotu brytyjskiego z samolotem radzieckim nad lotniskiem Dahlfhof w pobliżu Berlina.

Komunikat stwierdza, że przyczyną zderzenia, jak wykazały dochodzenia, było naruszenie przez samolot brytyjski przepisów regulaminu dotyczącego lotów, „atwierdzonego przez dyrektoriat lotniczy przy Sojusznicych Radzie Kontroli“.

Samolot brytyjski — stwierdza komunikat — przebił połam chmur w odległości pół mili od lotniska radzieckiego i na wysokości 400 — 500 metrów, w chwili, gdy pilot radziecki, który na wysokości 450 metrów dokonywał nad swym lotniskiem lotu ćwiczebny, przygotowywał się do lądowania. Samolot brytyjski wpadł na samolot radziecki, który stracił równowagę i ze złamanym skrzydłem spadł na ziemię, rozbijając się. Samolot brytyjski wskutek zderzenia zapalił się w powietrzu i spłonął.

W końcu komunikat proponuje

czeń i szykan, zanim ich w końcu rozstrzelano.

Rozmowa Forster — Churchill

Z kolei prokurator Siewierski składa do dyspozycji Trybunału literaturę antyżydowską, hitlerowską, zwracając się do oskarżonego zapytaniem, czy rozmawiał z Churchilllem, na jaki temat i jaki przebieg miała rozmowa.

Forster daje odpowiedź twierdzącą, zaznaczając, że nie chce w tej sprawie składać oświadczenia. W związku z tym prokurator Siewierski oświadcza, że nie ma możliwości zmuszenia oskarżonego do złożenia takiego oświadczenia, sądzi jednak, że Trybunał ustosunkuje się do tego. Na tym rozprawę przerwano do jutra.

Delegacja administracji polskiej przybyła do Brna Morawskiego

Praga (PAP). Do stolicy Moraw, Brna, przybyła w tych dn. delegacja administracji polskiej w osobach wojewody wrocławskiego mgr. Piaskowskiego, przewodniczącego Rady Wojewódzkiej Grocholskiego, wiceprzewodniczącego Urbanskiego, prof. Politechniki Wrocławskiej Dworaka, wojewody szczecińskiego pułk. Borowicza, przewodniczącego Rady Wojewódzkiej dr. Patka oraz kuratora okręgu szkolnego szczecińskiego Klimaszewskiego.

Delegację polską, której towarzyszył konsul R. P. w Ostrawie inż. Wengierow, powitali przedstawiciele władz czeskosłowackich z przewodniczącym morawsko-śląskiej Krajowej Rady Narodowej Piskiem na czele, przed stawiciele armii oraz młodzież

śtp
Mgr Seweryn Kulickowski
rada Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.
przeżywszy lat 67, zmarł po krótkich i ciężkich cierpieniach zapoatrzon 5w. Sakramentami, dnia 9 kwietnia 1948 r. Pogrzeb odbędzie się w poniedziałek, dnia 12 kwietnia o godz. 14 z domu żałoby Katowice, ul. Rymera 5. O czym zawiadamiają
Zona, córki, syn, synowa, 1511 zięć i wnuczka

Polscy dziennikarze w Karlovych Varach

Praga (PAP). Bawiąca obecnie w Czechosłowacji grupa dziennikarzy polskich zwiedziła w towarzystwie sekretarza ambasady polskiej w Pradze dr. Przewalskiego słynne kąpielisko Karlova Vary, zapoznając się z urządzeniami leczniczymi tamtejszych zakładów uzdrowiskowych. Następnie dziennikarze polscy udali się do Bratislavy.

szkolna i liczne rzesze miejscowego społeczeństwa.

W przemówieniach wygłoszonych przy tej okazji, podkreślono serdeczne i braterskie stosunki, łączące oba słowiańskie narody oraz konieczność dalszego ich pogłębienia dla dobra wspólnej sprawy słowiańskiej.

Celem wizyty gości polskich na Morawach jest nawiązanie bezpośrednich kontaktów z przedstawicielami miejscowego społeczeństwa oraz pogłębienie wzajemnych stosunków polsko-czechosłowackich na tym odcinku.

Przegląd prasy

Zwyciężyła idea pokojowej współpracy

W związku z podpisaniem finkosowieckiego paktu przyjaźni, współpracy i wzajemnej pomocy „RZECZPOSPOLITA“ pisze:

„Finlandia była ostatnim państwem, graniczącym ze Związkiem Radzieckim, które mimo ogromnego nacisku, wywieranego z zewnątrz, a głównie z ZSRR, nie zawarło z ZSRR pakt, zabezpieczający jej możliwość pokojowej pracy.“

Właśnie dlatego, że Finlandia była już ostatnim z szeregu państw graniczących ze Związkiem Radzieckim, które dotychczas nie zawarło z nim paktu o wzajemnej pomocy, imperializm starczył się wszelkimi siłami stworzyć w okolicach propozycji sowieckiej tej sprawie atmosferę niedrogi sensacji. Bezpośrednio, nie ściele mocarstwa zachodnie, nie mogły przeskoczyć zawarcia tego paktu. Starły się jednak wywrzeć odpowiedni wpływ na Finlandię, woli prawicowej w Finlandii zachęcić je do oporu. Kto słuchał ostatnio audycji brytyjskich i amerykańskich, kto czytał ilości najniejść część obywateli, napisan artykułów i komentarzy, napisanych w związku z pertraktacjami w Moskwie, ten nie może mieć wątpliwości co do tego, że propaganda antysowiecka czyniła uszy

sko, co leżało w jej mocy.“

W zakończeniu artykułu „RZECZPOSPOLITA“ zaznacza, że: „Układ sowiecko-finski podlega w znacznej mierze warunkom lansowanego przez niektóre siły na Zachodzie projektu bloku antydynawskiego, jako uzupełnienia bevinowsko-spakowskiej unii zachodniej państw marszałków“.

„POLSKA ZBROJNA“ omawia wytyczoną akcję w celu stoperdowania finkosowieckich pertraktacji i dodaje:

„Wszystko na próżno. Zwyciężyła idea pokojowej współpracy z ZSRR, idea porozumienia z pożądanym sąsiadem, który mimo dających szkód i kłopotów pierwszemu wyciągnął rękę do następnego“.

Swoje rozważania „POLSKA ZBROJNA“ doprowadza do następujących konkluzji:

„Pakt ten jest dowodem pokojowego charakteru polityki Związku Radzieckiego, którego celem jest wzmocnienie bezpieczeństwa na świecie i rozładowanie sfery psychozy wojennej, celowo stwarzanej przez imperialistyczne kółka amerykańskie, pragnące strachem wymusić uległość narodów europejskich“.

Wyborczy totalizator we Włoszech Fiasko rządowego chwytu propagandowego

Rzym (API). Rząd włoski i partia chrześcijańska - demokratyczna nie przebiegają w środkach celem zapewnienia sobie zwycięstwa w nadchodzących wyborach, które odbędą się za 10 dni.

Obok nacisku moralnego, przekupstwa i różnych metod zastraszania, rząd włoski wydaje olbrzymie sumy na propagandę, mającą na celu zwerbowanie wyborców.

Jak donosi prasa, włoski minister finansów na skutek decyzji Rady Ministrów udzielił zezwolenia na zorganizowanie totalizatora wyborczego, tzw. „totalvoto“. Ta nowa impreza propagandowa polega na trafnym odgadnięciu wyniku wyborów. Wydane zostały bilety w cenie 100 lirów, zawierające listę 12 głównych partii politycznych. Każdy uczestnik totalizatora odgadnąć ma trafnie, ile mandatów z ogólnej liczby 574 otrzyma każda partia w dniu 18 kwietnia. Przewiduje się b. znaczne nagrody w tej loterii wybor-

czej. Urządzając ją, de Gasperi liczy, iż zdola przyciągnąć do urn wyborczych „niezdecydowanych“ wyborców i jednocześnie nakłonić ich do głosowania na partię chrześcijańską - demokratyczną, gdyż — jak łatwo zgadnąć — nagrody wypracowane będą tylko w razie wygranej de Gasperiego.

Ku przerażeniu organizatorów totalizatora okazało się jednak, że nie ma zbyt wielu naiwnych we Włoszech. Jak dotąd, demokratyczny front ludowy prowadzi w „totalvoto“ z 220 mandatami. Inne partie jak chrześcijańska demokracja, roz-

łamowcy Saragata, neofascyści i monarchiści pozostają znacznie w tyle. Pomimo znacznych wysiłków oficjalnych i pokątnych bookmachetów, propagandowy chwyt partii chrześcijańsko - demokratycznej nie udał się.

Wallace krytykuje Eisenhowera

Nowy Jork (PAP). Henry Wallace oświadczył na konferencji prasowej w Evansville (stan Indiana), że nie wycofały swej kandydatury na prezydenta USA nawet w tym wypadku, gdyby gen Eisenhower zgodził się kandydo-

wać z ramienia partii demokratycznej. Stwierdził on, że w tym wypadku nie chodzi o osobę, lecz o cele, które przyswajają każdej partii. Eisenhower nie zerwał z dwupartyjną polityką zagraniczną USA, która, zgodnie z określeniem Wallace'a jest polityką „wojny i kryzysu“. Wybór Eisenhowera, zdaniem Wallace'a, nie dawałby gwarancji, że zmienią on dotychczasową linię polityki zagranicznej Stanów Zjednoczonych.

Przemawiając na wiecu w Evansville, Wallace wezwał do nacjonalizowania przemysłu lotniczego. Mówca stwierdził, że leży to w interesie pokoju, gdyż w ten sposób usunięty zostanie bodziec zysku, który leży u podstaw programu zbrojeniowego.

Repatrianci jugosłowiańscy z Ameryki Płd.

BELGRAD. (PAP). Z Buenos Aires wyruszył do Jugosławii na statku „Partyzant“ pierwszy transport repatriantów jugosłowiańskich z Ameryki Południowej w liczbie 750 osób.

Attaché szpiegiem

Sofia (PAP). Prasa wczorajsza opublikowała fotokopie dokumentów, schematy i rękopisy, z których nieblże wynika, że turecki attaché wojskowy w Sofii pułk. Aral oraz jego zastępca kapitan Aczar stworzyli w Bułgarii organizację szpiegowską. Za pośrednictwem tej organizacji gromadzili oni dane dotyczące dyslokacji jednostek wojskowych, strategicznych linii komunikacyjnych, przedsiębiorstw przemysłowych Bułgarii itd.

Rząd bułgarski po otrzymaniu powyższych danych zażądał niezwłocznego owolania obu członków poselstwa tureckiego w Sofii. Żądanie to zostało uwzględnione.

Hussein uzależnił podobno zaprzestanie działań wojennych w Palestynie od zaniechania podziału tego kraju i rozbrojenia oddziałów Hagana.

Szertok ze swej strony utrzymywał, iż przed zawarciem rozejmu muszą być wycofane wszystkie bandy arabskie, które przedostały się do Palestyny oraz wydane odpowiednio zarządzenia, które uniemożliwiłyby agresję z zewnątrz.

Dalsze obrady konferencji odroczono bez podania terminu ich wznowienia.

W Palestynie dalej waleczą

Fiasko rozmów żydowsko-arabskich

NOWY JORK. (PAP). Pierwsza konferencja między Żydami i Arabami w sprawie rozejmu w Palestynie nie dała żadnych wyników.

Przedstawiciel Wysokiego Komitetu Arabskiego Jamal Huseini zażądał od przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa delegata Kolumbi dr. Lopeza, aby prowadził rokowania z każdą ze stron oddzielnie. Sprzeciwił się temu rzecznik Agencji Żydowskiej Masze Szartok, który domagał się zwłoczenia konferencji okrągłego stołu.

Bogumił Miklica

(Reportaż „Dziennika Zachodniego“)

Opole-słowiańska kolebka

Wystawa trzyletniego dorobku

OPOLE, w kwietniu z górą tysiąc lat liczy sobie polskie miasto Opole. Niestety wspaniały jubileusz tysiąclecia przypadł na ten właśnie czas, kiedy jeszcze Niemcy wypisywali nazwę tego miasta na swych mapach zniekształconą i obcą w brzmieniu dla ucha Polaka—Oppeln. Dziś, Opole przywrócone do swej pierwotnej nazwy i leżące znów w granicach Rzeczypospolitej, powraca do

narod, wrócili na prasłowiańskie ziemie, aby się znalazła w granicach Polski kolebka zachodniej Słowiańszczyzny.

Zaiste żałosny był widok Opola wiosną 1945 roku. Całe partie miasta w ruinach, ulice strasznie puste, można było przejść pół miasta i nie spotkać człowieka. Polskie władze administracyjne zanotowały w księgach meldunkowych

biony chorągiewami i makietami, rzuca się w oczy już z perspektywy dworca opolskiego.

Wejźmy do wnętrza i zacznijmy wędrowkę po terenie wystawy rozmieszczonej na czterech piętrach. Nasz przewodnik dyr. Hlouszek, znający każdy eksponat, każdemu stoisko i każdy wykres, służy na każdym kroku wyczerpującymi informacjami. Oto już na parterze spotykamy się z eksponatem, który — nawiasem mówiąc — znalazł się na wystawie w ostatniej chwili. Stajemy przed obrazem zajmującym całą ścianę, a przedstawiającym drzewo genealogiczne Piastów Opolskich, wymalowane według dawnych wzorów, rozłożone na pozbawionej perspektywy płaszczyźnie, przedstawiające wizerunki książąt z napisami odnoszącymi się do lat ich panowania. Małowidło to, przyćmione przez starość, niemniej łatwe do odczytania z bliska, pochodzi sprzed 250 lat i jest identyczne z obrazem cytowanym przez historyków niemieckich, a zwłaszcza przez monografa Opolszczyzny Niemca Lutscha. Obraz ten namalował Niemiec nieznanego nazwiska, napisy obok wizerunków książąt sporządzone są w języku łacińskim. Dzieło Niemca, który dał świadectwo polskości Opola, znalazł się, w podziemiach kościoła katedralnego, gdzie zostało złożone przez Niemców, którzy niewątpliwie przeszkadzały przy fabrykowaniu niemieckiej historii „Regierungsbezirk Oppeln“. Poprzednio obraz ten wisiał przez wiele lat w kościele Św. Krzyża.

Dziś — wyjawszys czas trwania wystawy — drzewo genealogiczne Piastów Opolskich zdobi jedną ze ścian katedry, gdzie obraz został umieszczony przez odkrywców: ks. Knosale i archiwariusza Zarządu Miejskiego Koszyka.

Zanim — dając upust filatelistycznym zamiłowaniom — zdażyliśmy do wystawowej filii urzędu pocztowego (rozumiecie: specjalny wystawowy datownik) natknęliśmy się na pięknie skomponowaną małą kiosk Muzeum Opolskiego, ukoronowaną napisem, który łatwo odczytacie na załączonej kliszy: „Ziemia Opolska — Ziemia naszych praocjów“. Trudne na kliszy do odczytania u dołu napisy brzmią: „Prasłowiański gród — Polskie Lud — Piastowski zamek“. Można by stwierdzić, że jest to dewiza, przyswiecająca pracownikom Muzeum Opolskiego.

W tym miejscu wtóra się do mego opowiadania dyr. Hlouszek, który zapala się, mówiąc o pracach odkrywczym, przedsięwziętych w piwnicach budynku dzisiejszego starostwa, na Ostrowku. Okazuje się, że Niemcy, wznośząc ten budynek, natrafili przy kopaniu fundamentów na ślady prasłowiańskiego grodziska i archeolodzy, zawiadomieni o tym fakcie, musieli znaleźć zachować w tajemnicy na polecenie władz administracyjnych. Oczywiście, jakby wyglądał hitlerowski, gdyby im wypadło ogłosić światu, że natrafiono na ślady słowiańskiej osady prehistorycznej na terenie „Regierungsbezirk Oppeln“... Mimo wszystko jednak,

Artystyczna makietka Muzeum Opolskiego wabi oczy na samym wstępie.

Fot. Cz. Datka, Katowice

mimo, iż budowę doprowadzono do końca, nie szanując śladów odkrycia ważnego dla nauki, pozostały szczątki murów. Naukowcy polscy, zainteresowani odkryciem, przeprowadzą szczegółowe badania w dostępnym dziś warunkach. W ten sposób Ziemia Opolska sama odkrywa swe słowiańskie

pochodzenie. Szczątki grodu, pochodzącego z dziewiątego wieku, będą świadczyły o polskim Opolu. I tym razem nie udało się Niemcom próby zacierania śladów!

Przypominamy, iż w roku 1945 Opole liczyło 200 mieszkańców. Na dzień 31 marca 1948 zanotowano 43.102 mieszkańców. Czy porównanie tych cyfr nie jest wymowniejsze niż wszelkie opisy? Stąd właśnie pochodzi głębokie przekonanie Polaków, iż miasto ich wróci do dawnego znaczenia, odbuduje swój przemysł i dalej będzie patronowało ruchowi statków na Odrze, na opolskim odcinku. Dzisiejsi mieszkańcy Opola w większości Polacy zza Bugu, którzy przybyli nawiązując do polskiej tradycji, wesprzeć i wspierać miejscowy od wieków osiadły i uratowany z niemieckiego załewu żywioł polski, a w połączeniu z nim ugruntuować władztwo ludu w jego kolebce — dzisiejsi mieszkańcy. Opola pochłanił swe miasto miłością na wieki.

Jedźcie do Opola i pójście odbyć wędrowkę po piętach gmachu przy ulicy Krakowskiej, mieszczącego sale wystawy „Opole 1945 — 1948“. Zobaczycie na co stać Polaków. Relacje z wędrowki opublikujemy w najbliższym „Dzienniku Zachodniego“ — znajdziecie w następnych numerach tego pisma.

Bogumił Miklica

Z przeszłości Ziem Odkrytych

Jubileusz Jeleniej Góry

Jelenia Góra (jś). Z wychodzącą przed wojną w Jeleniej Górze niemieckiej gazety „Beobachter im Iser- und Riesengebiet“ dowiedzieliśmy się, że Niemcy w roku 1938 obchodzili 650-lecie istnienia tego miasta.

Miejska Rada Narodowa chcąc w roku bieżącym uczcić 660-lecie, powołała do życia specjalny komitet organizacyjny oraz uchwalila poczynić odpowiednie kroki przygotowawcze. Jedno z pism dolnośląskich zapowiedziało już nawet program mających się odbyć uroczystości związanych z ponad 600-letnim istnieniem miasta.

Tymczasem z dzieła M. Vogta pt. „Illustrierte Chronik der Stadt Hirschberg“ z roku 1876 wynika, że Jelenia Góra jako osada znana była już w roku 1002, otrzymując przywilej na odbywanie raz do roku jarmarków.

Rok 1108 jest dla Jeleniej Góry datą stwierdzającą wyraźnie, że jest to już miasto, w którym Bolesław Krzywousty buduje kościół, osadę opasuje podwójnym

Okolice Jeleniej Góry: wieża z XIII w. w Bobrowicach. W wieży obronnego zamku w Bobrowicach znajdują się malowidła ściennie z XIV w.

murem obronnym, buduje trzy główne bramy z trzema wieżami itp.

Budowa fortyfikacji miasta trwała do roku 1111. Ostatnią budowlą był drewniany, umocniony zamek na obecnym Wzgórzu Kościuszkim. Zamek ten stał na kamiennych fundamentach, cały gmach jednak był zbudowany z potężnych bali drewnianych.

Powyższe dane historyczne skłoniły Miejską Radę Narodową w Jeleniej Górze do rewizji swej poprzedniej uchwały dotyczącej obchodu 660-lecia, co się spotkało z pełną aprobatą władz. Nawet niemieccy historycy stwierdzają polskosc Jeleniej Góry, sięgającą roku 1108. A więc zamiast 660-lecia będzie obchodzone w czasie najbliższym 840-lecie polskości tego miasta położonego u stóp Karkonoszy.

Zdrowy obywatel — to gwarancja wykonania planu państwowego! Złóż datki na budowę sanatorium P. C. K. dla dzieci w Rabce. Katowice, ulica Kościelna nr 8, konto P. K. O. III 5757!

Wejście na teren Wystawy „Opole 1945—1948“

Fot. Cz. Datka, Katowice

dawnego splendoru za sprawą potomków Piastów, którzy założyli słowiańskie grodziszcze na odrzańskim wyspie około roku 900.

Dużo wody przetoczyło się Odra do Baltyku, ziemie nad rzeką położone wielokrotnie spływały krwią, aż cała ta dziedzina, ujarzmiona została przez zachłannego grabieżcę niemieckiego, który wziął ją gwałtem w kilkowiekowie niewole. Trzeba było dopiero, aby Polacy, wsparci przez bratni

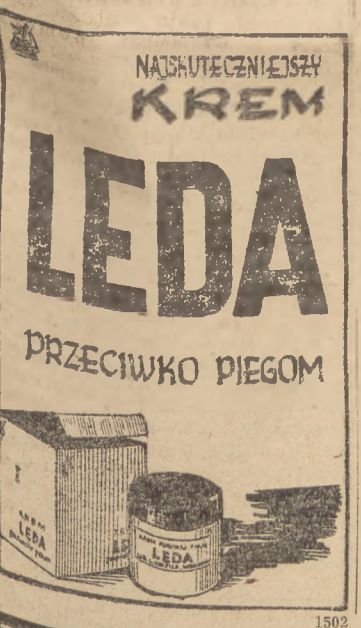
pierwszych 200 mieszkańców, a dziś...

Opole wraca do życia i niedaleki jest na pewno dzień, kiedy rozmachem i tempem zadziwi całą Polskę. Opole już dzisiaj potrafi wzbudzić podziw w człowieku, który przybywa do tego miasta, świadomy jego martyrologii, a nie świadomy osiągnięć zdobytych wy siłkiem cichym, nieokraszoną żadną reklamą, świadomym i obliczoną na wskrzeszenie miasta, o którym mówiono już, że umarło. Tak jest na pewno i przekonana o tym wystawa „Opole 1945—1948“, urządzona w gmachu Dyrekcji Kolei.

Pojechaliśmy do Opola zwabięni pięknym afiszem pędzla art. mal. Bobera. Wiecie pewnie, że na taką wyprawę wybiera się człowiek z dużym zainteresowaniem, ale z hamowaną rezerwą nabytym w wyniku wędrowki po wielu dotychczas obejrzanym wystawach. Jakże miłe spotyka nas rozczarowanie... Jak wiecie nauczyła nas wystawa „Opole 1945 — 1948“!

Zarecam, że nie ma w tym nic ze sprawozdawczego stereotypu i że jeśli powiemy na miejscu, iż organizatorzy wystawy należą się słowa największego uznania. Niech to uznanie podzieli według zasług wszyscy z dyrektorem wystawy Wincentym Hlouskiem na czele.

Nie zapomniano nawet o tym, by fronton budynku uzupełnić o dodatkowy portal, który przyozdo-

1502

Wilhelm Szewczyk

Rozmowy o kulturze

Urzędowo

O urzędowych organizatorach życia kulturalnego pisze się na o-go mało i niechętnie. Już Mickiewicz powiedział, że kultura nie może być urzędem, a Norwid, jak by w odpowiedzi na to, oświadczył, że kultura jest nabożeństwem. Zostawmy naszym cieżogodnym i wielkich poetów, niech się sprzeczają dalej na temat, czym jest, lub czym nie może być kultura. Pozostawmy przy stwierdzeniu, że urzędowi organizatorzy kultury, choćby nawet do niej podchodzili jak do obrządku religijnego, nie są popularni i rzadko kto chce usnąć nieurzędowiczę często trud, ileż to złośliwych wierszyków napisano po wojnie na ministrów kultury i sztuki, jedynych, zdaje się, ministrów, którym satyrycy dokuczali bezkarnie. Uśmiechaliśmy się przy tym często, nie zastanawiając się nad tym, jak tu może zadziałać urzędowy minister kultury i sztuki, skoro nie zawsze ma pieniądze na kulturę i sztukę i nieraz musi się przysłuchiwać, jak mu obciżają i tak za skąpy budżet, jeśli urzędników zasila szeregi swych dziwnych artystów, ludźmi praw zapłacić im za inicjatywę, pomysły, prace.

W rozdrobnionych kiedys Niemczech w wielu państwach także istniały, jak sobie przypominam, ministerstwa kultury i sztuki. Tam

jednak były to pozycje z góry określone jako honorowe, nieaktywne. Jednoosobowe, symbolizujące jedynie udział kultury i sztuki w pracach rządu. Ministrem takim mianowany był zwykły jakiś wybitny profesor, za szczególne zasługi naukowe i godność tę, połączoną z noszeniem odpowiednich orderów, piastował do końca życia. Był on autorytetem w sprawach sztuki i kultury, nie posiadał ani jednego urzędnika w całym państwie, czasem zaś, jeśli zapragnął być aktywny, odgrywał rolę łącznika między terenową inicjatywą kulturalną a artystyczną a rządem.

Jest rzeczą jasną, że tego rodzaju postać ministra może istnieć jedynie w kraju, w którym sprawy kultury i sztuki mają już swoje wyznaczone tory, rozwiązują się same na wielu płaszczyznach społecznej inicjatywy, wytwarzają błogosławiony ferment i owocują bez bodźca. U nas jednak, zwłaszcza po wojennym zniszczeniu życia kulturalnego, urzędowe planowanie w sprawach kulturalnych wydaje się być na razie konieczne, przynajmniej do czasu, gdy zamarte lub nie istniejące dotąd w społeczeństwie komórki społecznego inicjowania wielkich akcji kulturalnych odżyją lub powstaną, gdy twórczość kulturalna i artystyczna stanie się powszechna jako najzwyklejszy element ogólnej tęsknoty za ładem społecznym.

Po tym wstępie, który, jak sami widzicie, nie był apologią ministerstwa kultury i sztuki, bo przed tym wzdryga się serce każdego wolnego strzelca sztuki, lecz tylko próbą uzasadnienia konieczności istnienia takiego ministerstwa w obecnym stanie naszego państwa, zjeżdż do prostej opowieści katowickiej, która oby była pocieszeniem dla wszystkich przeciwników urzędowego planowania kultury i sztuki.

Pułkownik Włodzimierz Stahl, naczelnik wojewódzkiego wydziału kultury i sztuki, niedobry musiał mieć sen pewnej kwietniowej nocy, skoro, obudziwszy się rano, skonstatował, że w głowie jego zrodził się pewien wspaniały pomysł, który zaraz z rana, gdy pierwsze lokomotywy w stronę Szopieniec zaczęły świszczeć, przelać się za jego oknem, przyoblekać się zaczął w realne programowe kształty.

Mysł, która chroboce pod czołem, nie pozwala zasnąć, a świadomość poszerzenia platformy kulturalnej odcinka, którym się włada, jest impulsem myślenia i niepokoju. Z niepokoju wyrastają wielkie czyny, stwierdzają medrey. O coż chodzi? Pomysł Włodzimierza Stahla mówi o wymianie kulturalnej dwóch ośrodków, Śląska i Łodzi. Mysł sama nie jest odkrywcza, ale możliwości, które wynikają z jej realizacji, są i odkrywcze, i rodzące nowe perspektywy rozwoju kulturalnego obu regionów,

A więc przyjaźń z Łodzi. Rozpoczęli ją już robotnicy, stając do współzawodnictwa i teraz współzawodnictwo to będzie musiało zostać podbudowane artystycznie, podkreślone za pomocą muzyki, pędzla czy wiersza. Nie chodzi o tematykę, chodzi o sam udział artystów w całej tej akcji, o ich wstępy w halach fabrycznych, o zaakcentowanie w ten sposób swej solidarności z ruchem, który wytacza obu ośrodkom przemysłowym kierunek nowej przyjaźni. Ślacy będą jeździli do Łodzi, a łodzianie jada na Śląsk. Robotnik śląski będzie słuchał wierszy jednego z najlepszych współczesnych poetów polskich, Mieczysława Jastruna. Robotnik łódzki zobaczy iściebnińskich górali, śpiewających i tańczących.

Inicjatywa naczelnika wojewódzkiego wydziału kultury i sztuki jest jedną z tych, które potwierdzają konieczność istnienia danego ministerstwa. Od takich właśnie inicjatyw i akcji są jego urzędy, od organizowania akcji kulturalnej, od planowania geografii kulturalnej, a nie od planowania samej twórczości, która jest sprawą talentu i umysłowości pisarza. W ten sposób mogę rzec, że wojewódzki urząd od tych spraw wszedł na właściwą drogę planowania kulturalnego, zrozumiał, na czym polega jego konieczny udział w ogólnym mechanizmie kulturalnym.

My, piszący, komponujący, malujący, stanowiąmy w tym mechaniz-

mie odniebne kółka, które nie mogą być nakreślane przez urzędników, jak powinniśmy tworzyć, natomiast kółka te mogą być przez tychże urzędników przedstawiane, łączone w grupy, rozmieszczane na wielkiej mapie Polski. Świadomość tego jest równocześnie aktem zdyscyplinowania twórców wobec władz państwowych, które mają prawo o tym decydować, zwłaszcza w okresie, gdy kraj nasz zamierza oprzeć swe życie kulturalne na nowych zasadach wartościowania.

Z tymi sprawami łączy się druga sprawa, którą tutaj pragnę poruszyć. Jest to sprawa sprawiedliwej oceny trudu organizatorów kultury, pracy często bardzo niewdzięcznej, bo nie zapisanej, nie usłanej, nieprzebiegającej przez nieśmiertelność, mrowiej, jak się to popularnie mówi. Śląsk nie ma dotąd ani jednej nagrody dla organizatorów życia kulturalnego, choć nagrodę taką powinno było stworzyć każde miasto, każdy powiat.

Wśród wielkiej grupy urzędników wyróżniają się ludzie, którzy organizacji kultury poświęcają całą swoją myśl i wysiłek. Przede wszystkim nagroda taka winna zostać stworzona dla całego województwa, może ten przykład podzielać ożywczo na samorządy terenowe. Nie zastanawiałem się dotąd nad kandydatami do tej nagrody, ale mogę wszystkich zapewnić, że jest ich ogromna liczba, ludzi z całą pewnością więcej zasługujących na wyróżnienie niż niejednego nagro-

zony poeta katowicki. Myślę tu o Włodzimierzu Stahlu, i o Józefie Ligęzie, niezmordowanym pracownikowi wojewódzkiej rady kultury, uczonemu etnografii, a wiem także, że dotąd nie doczekał się właściwego uznania jeden z najbardziej zasłużonych, Stanisław Wallis z Chorzowa, obecnie dyrektor tamtejszego muzeum, i Ludwik Brożek z Cieszyńska, długoletni kierownik „Za rania Śląskiego“. I nie pamiętam przez nikogo Franciszka Godulę z Raciborza, długoletni redaktor „Kataloga“, i wielu, wielu innych, o których trzeba sobie przypomnieć, nie mniej zasłużonych i nie mniej zapomnianych.

Jedni zajmują się już dzisiaj czym innym, przeciętnie losy życia oderwały ich od życia kulturalnego, inni znaleźli cichy kąt, który uporażdkowali z całym pietyzmem i ochotą. Jedni czynili to wszystko z własnej woli, inni z urzędu, który ich tam osadził, ale, choć mogli być przeciętnymi urzędnikami, własną wolą stworzyli rzeczy nie przewidziane w papierkach. O tych wszystkich upominam się, niech nazwiska ich znajdują się na ustach ojców miast i radnych województwa i powiatu. Niech urzędowi organizatorzy życia kulturalnego poznają, że znamy ich troski i osiągnięcia. Nie chodzi o zresztą o order, ale o nagrody, które dadzą materialne wytchnienie, połączone z moralnym uznaniem. Województwo i miasto Katowice niech zaczynają. Kto z was powie: nie?

Wilhelm Szewczyk

Polskie „ambasady górskie” w kłopotach

Bierutówce (js). Mimo licznych starań i zabiegów czynników oficjalnych oraz agentów dewizowych, nie została jeszcze dotychczas załatwiona sprawa umożliwienia licznym rezerwowym turystów czeskich oraz filatelistom zakupu znaczków pocztowych emalii polskiej, kart widokowych, pamiątek turystycznych w schroniskach, położonych w Karkonoszach.

Schroniska polskie w Karkonoszach, odgrywają bardzo ważną rolę propagandową, będąc punktem kontaktów ambasady turystycznej, posiadają również znaczenie, jako ośrodki życia gospodarczego nowej Polski. Inicjatywie turystycznej na terenach Karkonoszy czynnik oficjalne winny niewątpliwie pomóc w propagowaniu piękna Dolnego Śląska, aby w ten sposób sezon wpłynął na ożywienie życia turystycznego i ruchu gospodarczego w terenie, który jest na to wyjątkowo nadzwyczajny.

W sprawie tej wiele może uczynić Główna Komisja Dewizowa w Warszawie.

O na wskroś polską operetkę i rodzimy wodewil

Dookoła „poważnego teatru lekkiego repertuaru”

Garść uwag o charakterze informacyjno-dyskusyjnym

Katowice (wm). Ponieważ literatura i sztuka Śląska-Dąbrowskiego Urzędu Wojewódzkiego ogłosiła komunikat, w którym stanął na stanowisku, iż sprawa utworzenia na Śląsku operetki jest nieaktualna, co nie wyklucza planowania w programach pracy teatrów widowiskowego typu z uwzględnieniem elementu muzycznego — wodewilów i komedii muzycznych, przy czym jednak odsetek widowisk tego typu w repertuarze musi odpowiadać miarę ideową i społeczną teatrów.

Wreszcie 4 kwietnia, na walnym zjeździe delegatów Związku Śląskich Kół Spółdzielczych w Katowicach, mgr J. Ligza, prezes tego związku, a zarządcą sekretarza generalnego Wojewódzkiej Rady Kultury, uznał dalsze do wystawiania operetek na terenie Śląska za niezdrowe i szkodliwe, wyrażając zdanie, że operetki nie należą do najwartościowszych dzieł muzycznych, ponieważ za kompozycjami ich byli przeważnie Niemcy, wykonywane ich mogłoby budzić wspomnienia, czy upodobania, niepożądane z punktu umacniania polskości.

Pod koniec marca Wydział Kultury i Sztuki Śląsko-Dąbrowskiego Urzędu Wojewódzkiego ogłosił komunikat, w którym stanął na stanowisku, iż sprawa utworzenia na Śląsku operetki jest nieaktualna, co nie wyklucza planowania w programach pracy teatrów widowiskowego typu z uwzględnieniem elementu muzycznego — wodewilów i komedii muzycznych, przy czym jednak odsetek widowisk tego typu w repertuarze musi odpowiadać miarę ideową i społeczną teatrów.

Wreszcie 4 kwietnia, na walnym zjeździe delegatów Związku Śląskich Kół Spółdzielczych w Katowicach, mgr J. Ligza, prezes tego związku, a zarządcą sekretarza generalnego Wojewódzkiej Rady Kultury, uznał dalsze do wystawiania operetek na terenie Śląska za niezdrowe i szkodliwe, wyrażając zdanie, że operetki nie należą do najwartościowszych dzieł muzycznych, ponieważ za kompozycjami ich byli przeważnie Niemcy, wykonywane ich mogłoby budzić wspomnienia, czy upodobania, niepożądane z punktu umacniania polskości.

RACJE, KTÓRE CZĘSTO SIĘ SŁYSZY

Opinie te niewątpliwie nie odbiegają od linii, jaką posiada w tych kwestiach Ministerstwo Kultury i Sztuki, a w przytoczonych argumentach tkwi wiele słuszności.

Z drugiej strony mają sporo racji i czytelnicy, oświecając nas, że przytoczona i znana wojna i straszny jej przebieg, a także psychika mas, która obecnie gorączkowo u nas — podobnie jak w innych krajach — odprężenia, że znalazłaby je w operetkach, te ostatnie nas zaskakują bardzo poważnie kasy walczących z wielkimi trudnościami finansowymi, przeważnie deficytowych teatrów i oper.

JAKIE WYJŚCIE?

Rozwiązanie prawdopodobnie leży pośrodku. Zwracając uwagę na utwory Straussów i Zellerów, Goetów i Lehara, Ziehrerów i Utracków, czy Stolzów, należałoby stworzyć nowy rodzaj operetki na wskroś rodzimej, odwołującej się do naszego współczesnego życia i sytuacji, przy czym jednak odsetek scen polskich. To samo powie- dzenie można można w wodewilach i komediach muzycznych, gdyż znane nam dotychczas w wielkość nie mogą być brane pod uwagę.

Tę chyba tylko drogą dosłyszeliśmy do „poważnego teatru lekkiego repertuaru”, jaki marzy się J. Tawinowi (wywiad radiowy z Heleną Wielowiejską z 8 kwietnia). Talentów pisarskich, jeśli chodzi o libretta, ani talentów kompozytorskich, jeśli chodzi o muzykę — nam nie brak. Zanim zaś powstała nowa polska operetka i komedia muzyczna, czy rodzimy wodewil, możemy wy- pełniać lukę widowiskami tego typu, które nie są plodami twórczości niemieckiej, a uzyskały sobie prawo obywatelstwa na scenach demokratycznej zagranicy, zwłaszcza w państwach słowiańskich.

Straszny koniec romansu handlarki

i jego echa w sądzie poznańskim

Sosnowiec. (wal) Przed dwoma laty milicja sosnowiecka dokonała makabrycznego odkrycia w domu nr 2 przy ul. Nowej w Sosnowcu. W domu tym mieszkała m. in. 20-letnia Józefa Wilk, panna, trudniąca się handlem, która pewnego dnia zniknęła bez śladu. Ponieważ przez kilka dni Wilkówna nie pokazywała się w domu, ani na ulicy, zainteresowani współmieszkańcy zawiadomili organa milicji, które przybyły na miejsce i przeprowadziły dochodzenie wstępne.

Postanowiono zbadać przede wszystkim wnętrza zamkniętego mieszkania zagadkowej lokatorki. Gdy wezwany ślusarz otworzył wytrychem drzwi i funkcjonariusze milicji weszli do środka, posłu- li specyficznym, nieprzyjemnym zapachem. Uderzył ich również nieład, panujący w mieszkaniu, który wskazywał na walkę lub gospodar- kę niepożądanych gości.

STRASZNE ODKRYCIE

Szczegółowe poszukiwania w mieszkaniu doprowadziły do strasznego odkrycia. Pod łóżkiem znaleziono

no odkrycia. Pod łóżkiem znaleziono zakrwawione szwinki poszukiwa- nej dziewczyny, przylepiły obru- sem i poduszka. Zauważono na azy- le rękawik i trzy potworne rany na głowie dowodzące ponad wszelką wątpliwość, że dziewczyna padła ofiarą zbrodni.

Na miejsce wezwano natychmiast komisję sądowo-lekarską, która przeprowadziła dokładne oględziny zwłok, ustalając przypuszczalnie przyczynę zgonu. Okazało się, że Wilkówna została uduszona zarzuconym jej na szyję rękawikiem. Po- tem morderca, chcąc widocznie upewnić się co do jej śmierci, uderzył dławiczką trzykrotnie łonem w głowę. Uderzenia te były strasne, bo zgruchotały czaszkę nie- szczęśliwej, pozostawiając na niej głębokie, krwawe rany. Według op- inii biegłych jedno takie uderze- nie wystarczałoby na zupełną śmierć, a spowodowało śmierć dziewczyny. Dokonano zbrodni, sprawca walczył zwiłki pod łóżko i na- krył je obrusem i poduszką. Przed opuszczeniem mieszkania przeszu- kał je i zabrał szereg różnych rzeczy, m. in. i garderobę. Dowodziło to, że zbrodnia miała podłoże ra- bunkowe.

TRUDNE ŚLEDZTWO

Ze względu na brak jakiegokol- wiek śladów, gdyż tragicznie amara- la nie utrzymywała zbyt szerokiego zakresu, wykrycie sprawy mor- derstwa było niezwykle trudne. W tym zakresie, że według opinii biegłych zbrodnia została popeł- niona na tydzień przed jej wykry- ciem. Dowodziło tego zębenie i po- czątkowe stadium rozkładu zwłok. Po długich, mozolnych poszukiwa- niach, organa milicyjne wpadły jednak wreszcie na pewien ślad, który doprowadził do odzyskania i zdezasutowania sprawy potwor- nej zbrodni. Był nim 22-letni Alek- sander Iwański, zamieszkały na kolonii Płaski pod Sosnowcem. Za- trzymany początkowo nie przyznał się do winy, ale skonfrontowany z mieszkańcami domu, w którym

Zamknięcie mostu Karb — Bobrek

Bytom. (js) Jak już donosiliśmy, Powiatowa Rada Narodowa upo- ważnia Wydział Powiatowy do wyasygnowania 2 milionów zł na remont mostu nad torami kolejowy- mi na drodze Karb — Bobrek. Fundusz przesłano na Powiatowy Zarząd Drogowy, który w najbliż- szych dniach przystąpi do prac re- montowych. Wobec oczekiwanego całkowitego zamknięcia mostu dla ruchu kołowego, mieszkańcy Bobr- ku, zapotracujący się w węgiel z ko- palni „Bobrek”, winni jak najpręd-ziej zaopiekować się zapotrzebowa- niem, aby uniknąć okrojonej drogi i kopalni do Bobruka przez Bytom — Chruszczów.

Jak nas informuje Wydział Po- wiatowy, wyasygnowane 2 miliony zł stanowią kwotę dodatkową po- sumami, przewidzianymi na remont mostu w budżecie Wydziału Powia- towego.

CYNIZM ZBRODNIARZA

Spowiedź mordercy była stras- na i wywołała dreszcz przeraże- nia nawet u funkcjonariuszy mili- cyjnych, przyzwyczajonych do róż- nego rodzaju okropności. Okazało się, że Iwański, poszukiwany przez władze wojkowe za dewercję oraz dokonanie szeregu kradzieży na Śląsku i w Zagłębiu, przedstawia typ wyrefinowanego przestępcy, odznaczającego się cynizmem. Nie liczył się on z żadnymi względami. Kiedyś okradł nawet własną mat- kę, u której, mimo swego zlece- prowadzenia się, zawsze znajdował opiekę i przytułek.

Ponieważ poznana przypadkowo Wilkówna dążyła do małżeństwa z Iwańskim i od tego zależała u- tożsamienie ich dalszego stosunku, Iwański, licząc na samodzielną dobrą zarabiającą dziewczynę, akro- biał pierścionek ślubny swej matki i poszukiwał się nim przy zaręczaniu z Wilkówną. Od tej chwili miał nie- pewnością u niej opiekę i utrzyma- nie, a nawet otrzymywał od dzie- wczyny pewne kwoty pieniężne na drobne wydatki.

Trwało to czas dłuższy, gdy jed- nak okres narzeczeństwa przedu- żał się w nieskończoność. Wilk- ówna zażądała ślubu. Równocześnie odmówiła dalszych zapomóg. Wie- dy Iwański, nie mający zamiaru poślubić dziewczyny, obmyślił zbrodnię, której niestety dokonał. Skradzione z mieszkania narze- czony przedmioty spieniężił na wolnym rynku w Katowicach, za sumę ok. 20 tysięcy złotych...

Po dokonaniu morderstwa zbiegł i przez czas dłuższy był nieuchwy- tny. Nie uniknął jednak kary, po- odnaleziony i zdezasutowany przez milicję, stanął obecnie przed są- dem Wojewódzkim w Poznaniu, któ- ry okazał go na karę śmierci i por- czył wyrok. Wskazywał na to, że zbrodnia miała podłoże ra- bunkowe.

W Bielsku i Cieszynie odbędą się dwie rewie akademickie

Bielsko (pol). Na skutek rozwi- zania Kół Prowincjonalnych przy Bratniej Pomocy Studentów Uni- wersytetu Jagiellońskiego w Kra- kowie, byli członkowie Akademickiego Koła Bielsko-Biała na ze- braniu organizacyjnym w Bielsku postanowili jednogłośnie przy- stupić do utworzenia przy Pol- skim Związku Zachodnim (Ob- wód Bielsko) Kola Akademickie- go, jako autonomicznej jednostki PZZ. Przyczyni się to niewątpli- wie do zwiększenia aktywności PZZ, a zarazem stworzy podsta- wę do dalszego rozwoju Kola A- kademickiego Bielsko-Biała, zwa- żając na zakresie pracy społecznej i samopomocowej.

W dniach 10 i 11 bm Kolo Aka- demickie Bielsko-Biała urządza na inaugurację Tygodnia Polakim Zachodnich w Teatrze Rewie pl. w Bielsku i w Cieszynie rewie pl. „Wiosenne pranie” z udziałem wybitnych artystów scen krako- wskich.

Ostatnia zbiórka uliczna na rzecz akcji stypendialnej dla nie- możnej młodzieży akademickiej z naszego terenu data poważna sumę 143.485 zł. Jest to najwyższa suma, jaką kiedykolwiek osiągnięto na zbiórki uliczne na tere- nie obu miast Bielska i Białej.

Zarząd Kola składa społeczne- stwu bielsko-bialskiemu serdecz- nie podziękowanie za okazane zro- zumienie ważności zbiórki i zwró- liwą ofiarność.

Polacy z Westfalii do Zabrza

Katowice. — W przyszłym do- portu w Szczecinie pierwszy transport Polaków repatriantów z Westfalii znajduje się również 10 rodzin górniczych z partią liczą- 79 osób. Pierwsza ta partia gó- rników będzie skierowana do pracy w kopalniach Zabrakiego Zjedno- czenia Przemysłu Węglowego.

KINO APARATY DO ZDJĘĆ FILMOWYCH NA TAŚMIE 35 mm

firm: Deblrie, Eclair, Schlecht, Bell Howell, Aikay, Askania

DO ZDJĘĆ FILMOWYCH NA TAŚMIE 16 mm

firm: Zeiss-Movikon — 16, Paillard — Bolex, Kodak Special i inne

oraz statywy, obiektywy i wszelki sprzęt filmowy, poza tym sprzęt mikroskopowy mikro-fotograficzny oraz pojedyncze obiek- tywy apochromatyczne, foto-okulary lub homale

zakup! Instytut Filmowy Łódź, ul. Kilińskiego Nr 210. Pośrednictwo nie wyklucza się. Oferty składać do dnia 30 kwietnia 1948 r. 1803

Wydobyte kopalni węgla i łupku

Walbrzych (sar). Noworudzkie kopalnie węgla i łupku wykonały plan wydobywania w następujących procentach: kop. węgla „Nowa Ruda” — 117,17 proc., kop. węgla „Przygórze” — 100,06 proc., kop. węgla „Jan” — 104,83 proc., Pra- zalsnia łupku „Nowa Ruda” — 117,86 procent.

Przyrost naturalny we Wrocławiu

Wrocław. Na podstawie dotych- czasowych przeprowadzonych ba- dań socjologicznych na terenie Wrocławia, stwierdzono stale wzrastający przyrost naturalny, niespotykany w innych miastach Polski. Przyczyna tego dodatnie- go zjawiska jest osadnictwem ele- mentów pochodzenia wiejskiego. Badania nad przyrostem natu- ralnym i składem ludnościowym rozszerzone zostały obecnie na Trzebnicę i inne pobliskie miasta Wrocławia.

Młodociany sabotażysta

Uciekł z aresztu po wyłamaniu krat

Lubań (js). W nocy z dnia 31 na 32 marca rb. z warsztatów Pań- stwowego Przedsiębiorstwa Tra- ktorów i Maszyn Rolniczych w Lu- banlu dokonano kradzieży 3 pa- sów skórzanych. Złodzieje dostali się przez wybite okna w tylny ośrodek warsztatowy, przez co nie mogli być schwyceni przez pilnu- jącego nocnego strażnika.

O kradzieży natychmiast zawi- domiono władze milicyjne, które w ciągu dwóch dni wykryły sprawcę i odobraly mu łup. Okaza- ło się nim zatrudniony w przed-siębiorstwie w charakterze elek- tryka 22-letni Jan Słowik. Złodzieje, znając doskonale roz- kład budynku, zakradli się w nocy od tylniej strony, wybili okno, wdziały pasy z maszyn i uciekli się do domu. Następnie znalazł pa-

Dobrze zapowiadają się oziminy

Wrocław. (PAP) Oziminy, które w jesieni ub. r. na obszarze Do- łnego Śląska zapowiadały się dość słabo, dzięki sprzyjającym warun- kom atmosferycznym i wczesnej wiosnie, uległy znacznej popraw- cie.

Na terenie woj. wrocławskiego obстано jesienią ub. r. około 441 tys. ha żytem, pszenicą i rzepa- kiem, w mniejszych ilościach za- siano jęczmień ozimy.

Do „Służby Polsce” Młodzież idzie z entuzjazmem

Katowice. W związku z trwa- jącym przebiegiem junaków, sta- jących przed komisjami kwalifi- kacyjno - rejestracyjnymi „Służ- by Polsce”, w dniu 8 bm. dokonali lustracji na terenie województwa Śląsko - dąbrowskiego plk. Piotr

Moskalik, dyrektor Biura Wojs- kowego Ministerstwa Admini- stracji Publicznej, w towarzy- stwie mgr. Al. Woldańskiego, na- czelnika Wydziału Wojskowego Urzędu Wojewódzkiego. Lustracja przeprowadzona w Mysłowicach, wykazała, że nastrój młodzieży męskiej, która będzie zaangażowa- na do szeregu „Służby Polsce”, jest pełen entuzjazmu, co świadczy o jej należytych wyrobieniach oby- watelskich.

Stawienie wozywanym jest stuprocentowe. Jeśli chodzi o za- ciąg ochotniczy rocznika 1932 do szeregów wojskowych, to młodzież zgłasza się gromadnie tak, że Ko- misja może zakwalifikować tylko dziesiątą część, z uwagi na zupeł- ne wyczerpanie rozdzielnic. Prze- szkolenie młodzieży w hufcach P. W. jest więcej niż zadowalają- ce. Postawa żołnierska i przy- swojone cechy karneki wzbudzi- ły podziw plk. Moskalika.

Plk. Moskalik, odebravszy rap- port od komendanta kursu „S. P.”, wyłożył krótkie przemówie- nie o konieczności, w którym przedstawił zadania i cele „Służ- by Polsce”, jakie ma spełnić na- sza młodzież w dziele odbudowy kraju. — Lustrację zakończono wspólną fotografią.

Bandyta przed Sądem Brał udział w licznych napadach

Częstochowa. (k) Na tere- nie powiatu wieluńskiego grasowa- ła przez dłuższy okres czas szar- ka bandycka, składająca się z trzech osobników, która dokonała licznych zbrojnych napadów. O- grabiona została wówczas spół- dzielnia w Łyskorniu, gdzie łupem bandytów padło 1.800 zł, Stanisła- wowi Plecowi bandytl arabowali łupem skórzana oraz buty. Plec rozpoznał wówczas sprawców na- padu, którymi okazali się Florian Łytko ze wsi Sępna, gm. Czysta- ry (pow. Wieluń) oraz Makielak i Wencel. Bandyci zdążyli jednak zbiec. Ci sami bandyci dokonali dalszych 7 napadów. Soltyso- wi Kniwoy grabowali wielką kwotę pieniężną, Stanisławowi Wątrobie wędliny, Kazimierzowi Merle 350 zł i Józefowi Chruszo- wi, po uprzednim stercyzowaniu domowników gotówkę, gardero- bę, bieliznę, pierścionek złoty i róż- ne przedmioty oraz dokumenty.

Po dokonaniu grabieży sprawcy zaprowadzili Chrusza do łaski, chcąc go zastrzelić. Dopiero na skutek usilnych prób Chrusza pozostawili go przy życiu.

Na rozprawie Łytko przyznał się do udziału w napadach twierdząc, że został do tego nakłoniony przez Wencla i Makieleka, którzy na ra- zie ukrywają się przed wymiarem sprawiedliwości. Sąd skazał oskar- żonego na 3 lata więzienia.

Współzawodnictwo pracowników filmowych

Wrocław (st). W dniu 7 bm. odbył się we Wrocławiu zjazd okre- gowy Zw. Zaw. Pracowników Fil- mowych, na którym uchwalono przystąpić do współzawodnictwa pracy. Uchwała posła w kierun- ku wezwania do współzawod- nictwa wszystkich pracowników Filmu Polskiego od kierowników do sprzączek włącznie.

Celem sprawnego realizowania powziętej uchwały, wybrano wo- jewódzki komitet współzawodnic- twa Filmu Polskiego, do którego weszli Szymon Zygmunt jako prze- wodniczący (kier. kina „Scala”), Sowański Tadeusz — wiceprze- wodniczący (kier. kina „Słask”), Amburger Czesław — sekretarz oraz członkowie: Heller Paweł i dyrektor O. Z. K. Głowacki.

Na zjeździe tym uchwalono rów- nież zorganizować, przy Zarząd- cie okręgowym Zw. Zaw. Pracowni- ków Filmowych kase przero- bności.

Zjazd Buchenwaldczyków w niedzielę 11 kwietnia w Bytomiu

Bytom (js). W rocznicę oswobo- dzenia obozu koncentracyjnego Buchenwald, w niedzielę 11 bm. odbywa się w całej Europie Mie- dzynarodowy Dzień Solidarności b. Więźniów Politycznych. Ponie- waż pierwszymi Polakami, którzy zostali zesłani do obozu buchen- waldzkiego, byli zastrzeleni dzia- ła- cze Śląska Opolskiego, Kolo By- tom Związku b. Więźniów Poli- tycznych w porozumieniu z za- rządem okręgowym zwołano na dzień ten do Bytomia koleżeń- ski zjazd Buchenwaldczyków okręgu Śląsko - dąbrowskiego.

Kolo bytomskie zaprasza do sie- bie jak najserdeczniej wszyst- kich kolegów. Zbiórka uczestni- ków zjazdu o godz. 8 rano przed domem związkowym przy ul. Powstańców Warszawskich 31. Uro- czyste nabożeństwo z udziałem ks. biskupa Kominka odbędzie się o godz. 9 w kościele NMP przy ul. Janty. Na godz. 10 jest zapowie- dziana w Teatrze Miejskim uro- czysta akademicka z udziałem (w części artystycznej) soliści Opery Śląskiej — Majaka, orkiestry Filharmonii Bytomskiej i chóru „Lutnia”.

